

aurora
LIICEANU

Șiragul cu inele

POLIROM

2025

Cuprins

Puterea inelelor	7
Inelul – simbol al vindecării	15
Inelul – simbol al întoarcerii acasă.....	29
Inelul – simbol al puterii	49
Inelul – simbol al faimei literare.....	61
Inelul – simbol istoric al familiei.....	81
Inelul – simbol al blazonului	93
Inelul – simbol al iubirii veșnice	113
Inelul – simbol al schimbării vieții.....	125
Inelul – simbol al invizibilității persoanei	139
Inelul – simbol al vaginului vorbăreț.....	153
Inelul – simbol al amintirilor.....	159
Inelul – simbol al complicității.....	173
Epilog. Inelul lui Nottara.....	181

© 2025 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Pe copertă: © Depositphotos.com (colaj)

Foto autoare: revista *Tango*

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700505

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LIICEANU, AURORA

Șirașul cu inele / Aurora Liiceanu. – Iași: Polirom, 2025

ISBN: 978-973-344-110-8

159.9

Printed in ROMANIA

Viața socială, plăcerile lumești, cuceririle erotice îl absorbeau mult mai mult decât munca pentru guvernator, fapt care îi displăcea acestuia. Ca urmare, Pușkin a fost demis și trimis la moșia familiei, în provincia Pskov.

Și contesa Voronțova s-a îndrăgostit de Pușkin, păstrându-i o profundă afecțiune tot restul vieții. Poate că zvonurile după care fiica guvernatorului ar fi fost fiica lui Pușkin sunt adevărate și poate că astfel se explică atașamentul sentimental al contesei.

Se spune că, fugind de „monotona vieții gălăgie“, ca să fie singuri și să se iubească, Pușkin și contesa s-au dus pe malul Mării Negre, într-un loc pustiu. Știau nu numai că iubirea lor era clandestină, dar și că nu va fi veșnică. Ea, ca să nu o uite, i-a dat ca amintire un inel de aur cu o inscripție în ebraică, un sigiliu, pe care el l-a purtat mereu ca pe un talisman, până la moarte.

Când avea 29 de ani, Pușkin a întâlnit-o pe Natalia Goncharova la balul ei de debut. În lumea bună, Natalia era considerată ca fiind cea mai frumoasă fată din Moscova, fiind admirată chiar

și de țar. Fusese ajutată să-și facă apariția în înalta societate de o mătușă care era în suita țarinei.

Natalia avea 16 ani, era subțire și înaltă, cu un chip de o frumusețe perfectă. Mai târziu Pușkin avea să spună despre ea că e frumoasă ca o madonă. Moștenise frumusețea de la mama ei. El s-a îndrăgostit nebunește de ea, dar familia ei, o familie de nobili sărăciți cu șase copii, nu a agreat ideea căsătoriei lor – mai ales mama fetei. S-au adus mai multe argumente: Pușkin avea o proastă reputație, de bărbat nestatornic, bețiv și afemeiat, mereu implicat în tot felul de scandaluri. La această imagine se adăuga și faptul că nu era prea bogat, iar mama Nataliei spera ca neobișnuita frumusețe a fiicei sale să-i aducă un ginere bogat, care să nu țină cont de lipsa dotei și să-i ajute familia. Dar, deși Natalia era atât de frumoasă, curtată și admirată de mulți tineri, aceștia nu se înghesuiau să-i ceară mâna, iar puținii pretenedenți nu erau pe măsura ambiției mamei.

Prin urmare, cu toată curtea intensă pe care i-o făcea Nataliei, Pușkin era respins diplomatic, aducându-se ca motiv vârsta ei fragedă. Abia

după doi ani, când devenise clar că frumusețea fetei nu era suficientă dacă nu exista și dotă, lui Pușkin i s-a îngăduit să fie în preajma ei și apoi, cu un an întârziere, din cauza epidemiei de ciumă, a avut loc nunta.

S-a scris că cei doi tineri se iubeau, dar s-a mai scris că intensitatea pasiunii lui era mult mai mare. Poate că au contat diferența de vârstă, nepotrivind așteptările lui de la viața de cuplu cu cele ale Nataliei, și, desigur, diferența de experiență a vieții: capitalul lui erotic era mare, multiplele lui cuceriri și relații cu tot felul de femei nu se puteau măsura cu candoarea și naivitatea Nataliei, cu faptul că ea nu consumase nimic din ceea ce ar fi făcut fericită o tânără. Ea își dorea să se bucure de viață, de petreceri, baluri, vizite, dorea să exerseze flirtul și șăgalnicele jocuri ale iubirii, pe când el își dorea să scrie, să trăiască liniștit, departe de lume.

În schimb, mergeau mereu la petreceri la curtea imperială, erau invitați la aristocrații puși pe trândăvie, pe galanterii sociale deșarte, de care se

plângea Tolstoi. Țarul i-a dat un titlu oficial modest lui Pușkin, ceea ce l-a nemulțumit pe scriitorul convins că nu meritele, nu geniul lui deja recunoscut l-au făcut pe țar să fie atent cu el, ci admirația față de frumusețea soției lui.

În plus, Natalia era cheltuitoare, sensibilă la extravagante, își dorea ținute costisitoare, bijuterii, calești pentru vizite și petreceri, echipaje, toalete de dans. Cheltuielile erau mari, banii din scris nu ajungeau, iar traiul la moșie, departe de zgomotoasa socializare a orașului, de distracții și de viața celor bogați, fără griji, nici nu putea fi conceput de frumoasa Natalia. Înclinația lui Pușkin către interior, către izolare se opunea față de înclinația Nataliei către exterior, către expunere publică și nevoii ei de a fi admirată. Nici cei patru copii nu o făceau să uite de tentațiile mondenității.

Viața lui se desfășura între minunatele scrieri care ne-au rămas de la el și dezmaț, aventuri, relații pătimașe și scurte cu prostituate, chinuri date de pulsunile erotice. Iar după nu foarte mulți ani de căsătorie, disperat de zvonurile privind

infidelitatea Nataliei, frământat de îndoieli, s-a angajat în celebrul duel care i-a adus moartea.

Natalia era foarte tânără, de relativ puțin timp căsătorită, Pușkin avea 32 de ani, când în lumea bună din care ei făceau parte și-a făcut apariția un francez, pe nume Georges D'Anthès. Avea aceeași vârstă ca Natalia. Era foarte chipeș, foarte relaxat în lume, bun dansator, galant, doritor de petreceri, fiind primit cu multă bunăvoință și curtoazie la curtea țarului, pentru că fusese adoptat de ambasadorul Țărilor de Jos în Rusia, un baron olandez fără urmași. Se șoptea că relația dintre ambasador și tânărul francez nu era chiar cea dintre un tată și un fiu.

Natalia se bucura de complimentele lui, dansa cu mare plăcere cu el la baluri și petreceri. Ea, fiind mereu în vizite, îl întâlnea des. S-a spus că Georges s-a îndrăgostit de Natalia, că Pușkin i-a reproșat soției socializarea ei excesivă; circulau bârfe despre infidelitatea ei și despre încornoratul Pușkin.

Baronul a intervenit, tânărul francez s-a căsătorit cu sora Nataliei – și, bineînțeles, s-a comentat

că se căsătorise cu ea ca să fie cât mai aproape de Natalia. În acest fel, Pușkin și presupusul amant al soției lui erau rivali, dar și cumnați.

Până la urmă, Pușkin a dorit un duel, și poate că nu atât infidelitatea nedovedită a Nataliei l-a scos din minți, cât ideea de onoare. Tema duelului a fost onoarea.

Moartea lui Pușkin la doar 37 de ani a dus la multe schimbări. Baronul ambasador a fost expulzat din Rusia, tânărul francez, supraviețuitor al duelului, a fost scos din armată, unde avea o poziție avantajoasă, și din Rusia, sub escortă.

Natalia, tânără, rămasă cu patru copii, s-a refugiat la moșia mamei lui Pușkin și s-a dedicat creșterii copiilor. O schimbase, oare, moartea lui Pușkin, se maturizase ea brusc? Poate. Era încă frumoasă. Dar dacă atunci când era mai tânără și mai frumoasă nu reușise să facă o căsătorie grozavă, acum șansele ei erau mici și, deși poate ar fi găsit pretendenți, copiii reprezentau un obstacol serios.

A căutat un bărbat respectabil care să iubească copiii și a acceptat, după șapte ani de văduvie, să